

Herran sana kärsiville, sairaille...

Rakkaat lapseni!

Te, jotka kärsitte nyt, olette erittäin lähellä sydäntäni.

Haluaisin teidän tietävän, että inhimillinen kärsimys liikuttaa minua ja tekee minut sokeaksi kaikille vioillenne, virheillenne ja laiminlyönneillenne, ja kun kivusta, ahdistuksesta ja väsymyksestä kärsivä ihminen kutsuu minua, minä, Herranne, Isänne ja Vapahtajanne, äärettömän vahva ja voimakas Jumala, riennän välittömästi lapseni luo ollakseni hänen lähellään, auttaakseni ja rauhoittaakseni häntä. Yksikään äiti ei rakasta teitä lämpimämmin, huolehdi teistä enemmän ja valvo teitä tarkemmin kuin minä, Jeesus, ystävänne, sillä vain minä olen antanut elämäni ja maksanut pelastuksenne omalla kärsimykselläni. Tunnen ihmiskehon kivun, pelot ja pelkojen ennakkoinnin. Getsemanen yönä en vain käynyt läpi omaa tulevaa kärsimystäni, vaan sain myös tuntea kiittämättömyytenne, piittaamattomuutenne, vihanne minua kohtaan, uhrilahjani hylkäämisen – jokaisen tällaisia tunteita seuraavien tuhannen vuoden ajan elättelevän osalta – enkä tästä huolimatta antanut periksi, sillä rakkauteni teitä kohtaan oli voimakkaampi kuin kaikki nykyiset ja tulevat vikanne, se oli ja tulee aina olemaan ääretön.

Haluan teidän nauttivan armon ajasta, jonka tarjoan teille. Se on veljeyden lahja. Jos solmitte minun, Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajanne kanssa veljeyden kärsimyksessä ja yhdistätte sen ristiinnaulitsemisen uhrilahjaani, vaikka tuo veljeys on mitätön ja merkityksetön verrattuna ristiinnaulitun ja sitä ennen henkisesti ja ruumiillisesti kidutetun Ihmisen lapsen hirvittävään kuolemaan, se kestää kuitenkin ikuisesti ja suojaa teidät Jumalan vanhurskaudelta Pyhän Kolminaisuuden äärettömän pyhyiden loistossa.

Koskaan ei voi nimittäin käydä niin, että minä, armon ja anteeksiannon Jumala, hylkäisin sen, joka on kutsunut minua kärsivänä ja pelokkaana. Hyödyntäkää siis teille annettua aikaa, jotta voitte viettää sen kanssani joutumatta pelkäämään sielujenne puolesta, ilman häpeää ja pelkoa – kurjuutenne ja syntinne tähden – minun, sielujenne hoitajan edessä.

Äiti ei muistuta sairasta lastaan tämän vioista, vaikka lapsi olisi uppiniskainen ja äitiään kiusaava. Lapsi kärsii, mikä riittää siihen, että äiti unohtaa kaiken muun kuin sen, että on lapselleen tarpeellinen. Minä teen samoin.

Mitä huonommin voitte, sitä tarpeellisempi teille olen, sitä nopeammin riennän luoksenne, ja jos tahtonne vain sanoo ”tule”, olen välittömästi vierellänne ja pysyn siinä. Mikään ei voi erottaa minua teistä: ei syntinne, ei suuttumuksenne, eivät aiemmat ennakkoluulonne, viha tai välinpitämättömyys. En halua nähdä niitä enkä muistaa niitä. Tiedän vain, että lapseni on uhattuna, yksinäinen, pelokas, avuton, että sen sydän itkee. Silloin olen lastani kohtaan lempeä, hellä, hyvä, ymmärtävä ja äärettömän kärsivällinen. Älkää siis pelätkö minua älkääkä karatko luotani. Minä pystyn vapauttamaan teidät, antaa teille rauhan ja tyydyttää nälkänne omalla rakkaudellani. Pystyn tekemään kaiken. Olen lääkäreistä parhain. Haluan palvella teitä voimallani, tahdollani, rohkeudellani, täyttää yksinäisyytenne ystävyydelläni, antaa teille toivoa ja rakkauteni varmuuden. Kun olen luonanne, poistan kaikki pelot. Niin paljon te minua tarvitsette, poloiset, avuttomat, murtuneet ja surulliset lapseni.

Hyödyntäkää kärsimyksen aikaa – armon ja laupeuden aikaa – , sillä se on täynnä lahjojani teille, täynnä armoani.

Lapseni! Olen valmistellut teitä varten Sairaiden sakramentin – anteeksiantoni, jolla hyvitan kaikki teidän syntinne, ennen kaikkea omia veljiänne vastaan tehdyt. Tässä sakramentissa otan vastaan kaikki velkanne Isämme oikeudenmukaisuutta kohtaan ja maksan ne puolestanne vuodatetulla verelläni, jotta voisitte kaikki olla vapaita. Ja silloin voitte puhtaina ja iloisina tulla suoraan minun kotiini, joka on täynnä onnea. Sillä minä haluan niin kovasti rauhoittaa teidän kipunne ja säästää teidät kiirastulelta – häpeän, sielun tuskan, surun ja katumuksen ajalta. Haluaisin ottaa jokaisen kärsivän ihmisen käsivarsilleni ja kantaa hellästi, sydäntäni vasten nukkuen, kuoleman kynnyksen yli omaan valtakuntaani. Minun luonani kuolemalla ei ole teihin valtaa, pelkoa tai kauhua ei ole enää olemassa. Siirrytte kanssani elämästä Elämään ikuisen ilon onnessa. En ole koskaan pettänyt ketään, joka on luottanut minuun. Mutta olen myös parantaja ja Sairaiden sakramentti voi olla teille myös tie kohti kehon terveyttä ja parannus teidän sieluillenne. Valitsen itse teille sen, mikä on parasta, ja kukapa tuntisi ja ymmärtäisi teistä jokaisen paremmin kuin minä? Siksi minua ei tarvitse pelätä. Olen teidän Elämänne, sielujenne Sielu. Olen teille yhtä tarpeellinen kuin valo ja vesi, ilma ja veri ovat ruumiillenne.

Ja erityisesti te, rakkaat lapseni, olette minulle tarpeellisia. Kärsimyksen aika, avuttomuuden, pelon ja murheen aika on minun armoni aika.

Tiedättekö, että voitte pyytää minulta silloin aivan kaikkea? Etenkin kun pyydätte liittämällä oman tilanne pelastavaan kärsimykseni, sillä silloin me pyydämme yhdessä Isältämme. Jos pyydätte yhdessä minun kanssani maailmalle onnea, rauhaa ja sovintoa, voitte pyytää sitä koko ihmiskunnalle... Minä avaan koko sydämeni heikon ja kärsivän ihmisen pyyteettömälle pyynnölle; en pysty vastustamaan tällaista pyyntöä.

Ihmiset pyytävät minulta asioita eläessään jatkuvasti liassa ja synnissä, ja kuinka harvoin he pyytävätkään minulta todella hyviä asioita. Katsokaa maailmaa. Koko maailmaa on vaarassa. Ihmiset kuolevat jatkuvasti omien veljiensä murhaamina, nälkä kasvaa kylläiden välinpitämättömyyden seurauksena, rikokset, turmelus, luonnottomuudet, kaikenlaiset ihmismielen rappeutumukset ovat jatkuvassa kasvussa, uusia sairauksia, uusia saasteita, uusia syitä sotaan ja kärsimykseen ilmaantuu jatkuvasti. Kuinka paljon maassamme onkaan hajonneita perheitä? Kuinka paljon orpoutuneita, surullisia lapsia? Kuinka moni heistä ei ole saanut elää vanhempien ja perheiden syystä? Kuinka pahasti valloillaan ovatkaan alkoholismi, huumeet, keskenäinen vihanpito, kateus, ahneus, egoismi, laiskuus, juonittelu...?

Minä johdatan teidät, lapseni, joksikin aikaa pois tästä omistuksenhalun ja -kilvan myrkyllisestä ilmapiiristä, tästä kamppailusta turhista ja vähäpätöisistä asioista, jotta voisitte nähdä niiden mitättömyyden verrattuna ainoaan todella suureen asiaan – minun kamppailuuni teidän pelastukseksenne. Pyydän teitä, auttakaa minua tässä kamppailussa!

Kamppailen äärettömän onnen puolesta jokaiselle teistä. Eikä kukaan teistä ole vähemmän rakastettu kuin muut. Rakastan teistä jokaista omana itsenään, muista eroavana, rakastettuna siten, että olen antanut hänelle kaikki mahdollisuudet valita parhaimman, sen, joka ei tuo vain lyhytaikaista onnea vaan ikuisen onnen. Haluan jokaisen teistä ymmärtävän, että olette minulle kaikkein tärkeimpiä. Vaikka teitä pidettäisiin tarpeettomina, yksinäisinä, hylättyinä, vanhoina ja avuttomina, muiden väheksyminä tai halveksimina, minä rakastan teitä siitä huolimatta, ja rakastan teitä erityisen voimakkaasti ja lämpimästi, sitä enemmän, mitä vähemmän inhimillistä rakkautta olette saaneet omaksenne. Sillä jokainen teistä on olemassa minun rakkaudestani, halusta rakastaa teitä ja tehdä teidät onnellisiksi. Ja olen antanut teille täyden vapauden siinä tarkoituksessa, että voisitte itse valita sellaisen elämän, jollaisen haluatte – joko elämän minun kanssani tai ikuisuuden Rakkauden ulkopuolella.

Maailma johtaa teitä harhaan ja pettää teitä, ympäristönne on vain harvoin sydämellinen, avulias, hyvä. Te kaikki kamppailette ja kärsitte, joudutte kokemaan kivuliaita asioita, tulette hylätyiksi ja petetyiksi. Virheenne ja syntinne ovat useimmiten meidän kaikkien syytä. Siksi autan teitä niin kovasti, puolustan ja suojelen teitä ja tahdon olla läheinen ystävä jokaiselle teistä; enkä tuomitse teitä, vaan vain selitän. Te olette kaikki niin heikkoja, oikullisia, taipuvaisia sortumaan, ja juuri siksi voitte aina luottaa voimakkaaseen apuuni, vastaukseen jokaiseen, hiljaisimpaankin pyyntöönne.

Kuitenkin kun te sairastatte, kärsitte, olette murtuneita ja avuttomia, silloin minä otan teidät hoivaani, odottamatta edes pyyntöänne. Annan teille kaiken anteeksi ja näen vain teidän huonon vointinne. Ja silloin tarjoan teille armon ja suojeuden ajan. Nyt minulla on sen sijaan pyyntö teille, jotka ymmärrätte huoleni ihmiskunnasta. Älkää tuhlatko älkääkään heittäkö pois armolahjaani. Nouskaa toistenne puolesta, antakaa kärsimyksenne minulle – kenen puolesta sitten tahdottekin. Tarpeita on niin monia. Koko maa itkee. Säälikää erehtyväisiä, onnettomia veljiänne ja pyytäkää apua heidän puolestaan, tarjotkaa jokapäiväiset kärsimyksenne perheittenne, lääkärienne ja hoitajienne puolesta, kirkon, isänmaan, kituvien, yksinäisten ja kuolevien puolesta...oman sydämenne tarpeen mukaisesti.

Pyytäkää apua, sillä kukaan ei ansaitse koskaan tulla kuulluksi niin paljon kuin kärsivä ihminen. Kenellä muulla olisi niin paljon armoa kuin teillä? Ja kuka muu voisi auttaa minua kuin te? Pyytäkää apua, rakkaat lapseni, maailman puolesta, naapurienne puolesta, ja silloin minä ympäröin kaikki apua pyytävät ja ne joille apua pyydetään yhdellä, hartaalla rakkaudella. Silloin kukaan teistä ei joudu kadotukseen ja autuaita ovat ne, jotka hänen ansiostaan saavat taivaan.

Auttakaa minua, lapseni, pelastamaan maailma!

Anna: Jumalaisen armon todistajat. Wydawnictwo WAM, Kraków, 1995-2011 (Nihil obstat), osa 2, ss. 247–251, www.wydawnictwowam.pl

Käännös: www.e-anna.eu